

for dette Lovforslag til en grundig Overvejelse i et Udvalg.

Kofoed: Vi har tidligere her i Tinget drøftet det Spørgsmaal, om det er rigtig, at Staten fastsætter Lønninger for rent kommunale Hverv, for Tjenestemænd, som helt og holdent faar deres Reglement, deres Instruks fra en Kommunalbestyrelse eller en anden kommunal Myndighed. Vi drøftede det forleden Dag, da vi havde et Forslag for her i Tinget om de kommunale Gymnasieskoler, og jeg ytrede den Gang, og vil sige det samme i Dag, at det forekommer mig, at Staten staar ganske anderledes overfor kommunale Tjenestemænd end overfor Statstjenestemænd. Staten kan ikke i den Grad foreskrive den anden Arbejdsgiver, den kommunale Arbejdsgiver, hvilke Lønninger der skal ydes. Man maa noget tage Hensyn til de stedlige Forhold og give de kommunale Myndigheder i hvert Fald et Spillerum, indenfor hvilke de kan bevæge sig i lønningsmæssig Henseende. Staten kan selvfølgelig kræve et vist Niveau, et vist Mindstemaal, der skal naas, men udover dette mener jeg ikke, Staten er berettiget til at stille Krav, uden at man samtidig viser, hvor Pengene skal komme fra, og helst selv yder dem.

De samme Betragtninger vil jeg ogsaa gøre gældende overfor det Lovforslag, som er til Behandling her i Dag. Her er Tale om rent kommunale Tjenestemænd, og deres Løn skal fremtidig udredes paa samme Maade som hidtil, nemlig af den kommunale Kasse. Men Staten foreskriver i Lovforslaget en Mindsteløn, som skal ydes. Dette er principielt neppe helt heldigt, og jeg tror ikke, det kan paaregne nogen stor Velvillie fra de forskellige politiske Partiers Side. I hvert Fald vil jeg paa egne Vegne og paa mit Partis Vegne sige, at vi maa se noget nærmere paa, om man kan gaa videre ad den Vej, som man her og ved andre Lejligheder er slaæet ind paa.

Jeg forstaar udmærket godt, at et saadant Forslag fremsættes, da det er kommet til Ministeren i det store og det hele enstemmigt anbefalet af den nedsatte Kommission — ganske vist med nogle Forbehold fra et enkelt Medlems Side med Hensyn til § 2 og Fortolkningen af Begrebet Grundløn og med en Udtalelse om Udredelse af et større Statsbidrag fra 3 andre Kommissionsmedlemmers Side, men i øvrigt i sit Princip i det store og hele

tiltraadt af den nedsatte Politikommission, der jo har rummet Repræsentanter for de forskellige politiske Partier — undtagen for Resten det Parti, jeg selv tilhører —, og som derfor, naar den afgiver en Betænkning til Justitsministeren, kan paaregne, at Justitsministeren viser Lydhørhed overfor et saadant enstemmigt Krav.

Men jeg mener, vi maa se paa, hvad denne Kommissionsbetænkning og det nuværende Forslag gaar ud paa, og det, vi tidligere har set af Resultater af Politikommissionens Arbejde, maa jeg sige, er ikke af den Beskaffenhed, at man uden videre med Fortrøstning gaar i Gang med dette Arbejde. Det tror jeg nok nu maa indrømmes fra alle Sider, at de Politiløve, ganske specielt den Lønningslov, som vi i Juni Maaned vedtog for Statspolitiet, havde en Række Bestemmelser, som ikke var heldige, og som vi burde have omarbejdet, før vi lod Loven forlade dette høje Ting.

I øvrigt viser det sig, naar man gaar ind paa de enkelte Detailbestemmelser i Lovforslaget og søger at fastsætte disse, at der er en Række Uklarheder. Der er f. Eks. en Paragraf som § 5, der siger, at der skal sikres Arrestforvarerne Pensionsret. Hvad vil det egentlig sige? Der staar ikke noget om, hvordan denne Pensionsret skal være, hvorledes Pensionsbestemmelserne skal udformes, eller af hvilket Beløb Pensionen skal ydes. Det kan altsaa betyde meget, idet det kan blive fortolket som betydende, at man i alt væsentligt skal give den samme Pensionsret, som Statstjenestemændene har, og jeg er ikke helt sikker paa, om ikke Administrationen med denne Paragraf som Udgangspunkt kunde finde paa en Fortolkning, der gik ret vidt. Men i Realiteten siger § 5 ingenting; den er opfyldt, hvis man overhovedet giver disse Arrestforvarere Pension af et endog meget lille Vederlag, som oppebæres, og efter Bestemmelser, som ikke behøver at omfatte nogen stor Ydelse fra Lønnyderens Side.

Der er dernæst § 6, som siger, at Lovens § 1 skal have tilbagevirkende Kraft til 1. Oktober 1919. I al Almindelighed maa man være meget forsigtig med at give Lønningsbestemmelser tilbagevirkende Kraft; thi naar der i en Etat har fundet Stillingskifte Sted, vil Administrationen komme til at staa overfor meget store Vanskeligheder, naar der da skal beregnes, hvad man skal yde i Løn for det allerede tilbagelagte Tidsrum. Derfor mener jeg, at man ogsaa her maa gøre en Ændring,